

Full diocesà

16 d'agost del 2020

L'Assumpció de la Mare de Déu

Aquest dissabte dia 15 d'agost hem celebrat l'Assumpció de la Mare de Déu. Què significa exactament aquesta festa? Que la Mare de Déu va ser enlairada cap al cel, en cos i ànima. A vegades ens preguntem si va ser el mateix l'Ascensió del Senyor que l'Assumpció de Maria. La diferència és, i molt important, que Jesús va ascendir per si mateix mentre que Maria va ser enlairada per Jesús.

Aquesta Assumpció al cel vol dir també que ella participa de la resurrecció del seu Fill i anticipa la resurrecció de tots els membres de l'Església. Per tant, per a nosaltres és una esperança joiosa perquè ens diu que és possible arribar al cel si som fidels al Senyor. Maria és la nostra mare del cel, vetlla per nosaltres i si li demanem pot intercedir i ens pot ajudar.

Hi ha moltes imatges de l'Assumpció a les nostres parròquies, enguany ho fem a través d'un fragment de retaulle conservat a Bellpuig, obra de Pere Nunyes i realitzada entre 1525-1530, on es representa l'escena de la Dormició de la Mare de Déu. L'àngel, portador d'una palma del Paradís, li comunica amb aquest gest que seria portada davant de Crist. Aquest moment encara es representat en els misteris assumpcionistes que se celebren a Elx i la Selva del Camp:

*E mana'm que us la portàs
aquesta palma i us la donàs,
que us la façau davant portar
quan vos porten a soterrar*

«Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada»

Diumenge XX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

(56,1,6-7)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.

(66)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

(11,13-15.29-32)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble

d'Israel.» Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

(15,21-28)

«Déu ha deixat
els uns i els altres
captius de la
desobediència,
per compadir-se
finalment de tots»

A fora de casa també hi ha fe

Joan Mir Tubau, prev.

Jesús se'n va en terra de pagans, fora d'Israel. Els dirigents del poble jueu no estan de Jesús i, entre la gent, hi ha divisió d'opinions sobre el que diu i el que fa. Sembla com si Jesús volgués distanciar-se, almenys temporalment, d'una situació que l'aclapara. Però ni en un país estranger i pagà no troba la tranquil·litat desitjada. Li surt al pas una dona cananea que reclama a crits la seva ajuda.

La reacció de Jesús és no moure's del guió establert: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Jesús té plena consciència que la seva missió es limita «als de casa», no abasta els estrangers. Aquesta idea no era pas nova. Quan Jesús envia els dotze apòstols a predicar els diu: «No us encamineu a les terres dels pagans... aneu més aviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Però la tenacitat d'aquella dona cananea fa canviar radicalment la situació. La sorprenent fredor i duresa inicials de Jesús —«no està bé de prendre el pa dels fills per donar-lo als cadells»— es converteix en admiració: «Dona, quina fe que tens!» I Jesús acull la súplica d'aquella dona: «A l'instant es posà bona la seva filla.»

Per tant, Jesús troba en els «de fora» —en la dona cananea—, més fe que en «els de casa». L'evangelí s'obre cap als pagans, també ells entren en els plans de Déu, i ens passen al davant en fidelitat. Tota una novetat, que fins i tot va sorprendre Jesús.

La imatge

«Dona, quina fe que tens!», és l'elogi de Jesús que acull la petició de la dona cananea, capgirant les dures paraules anteriors: com que era estrangera, no li corresponia que se n'ocupés.

I actua l'obra salvadora del Senyor, que passà pel món fent el bé i alliberant tots els oprimits pel mal. Aquí és on trobem el capteniment de l'Església a l'hora de socórrer qui demana salvació.

La dona cananea (1783). Jean-Germain Drouais

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

17 dilluns

—Sant Jacint
—Sant Eusebi
—Sant Isaac
Ez 24,15-24/Dt 32,18-21/
Mt 19,16-22

18 dimarts

—Santa Helena
Ez 28,1-10/Dt 32,26-36/
Mt 19,23-30

19 dimecres

—Sant Magí
—Sant Joan Eudes
Ez 34,1-11/Salm 22/Mt 20,1-16

20 dijous

—Sant Bernat
—Sant Samuel
Ez 36,23-28/Salm 50/Mt 22,1-14

21 divendres

—Sant Pius X
Ez 37,1-14/Salm 106/Mt 22,34-40

22 dissabte

La Mare de Déu, Reina
Ez 43,1-7a/Salm 84/Mt 23,1-12

23 diumenge XXI de durant l'any / Cicle A

—Santa Rosa
Is 22,19-23/Salm 137/Rm 11,33-36/Mt 16,13-20

Maria, consol i esperança nostra

Romà Casanova, bisbe de Vic

La festa de l'Assumpció de Maria, enmig del mes d'agost, omple de joia el cor dels cristians. De fet, aquesta festa mariana és anomenada la «pasqua» de Maria, perquè hi celebrem la victòria sobre la mort de la qui és la Mare del Vencedor del pecat i de la mort, nostre Senyor Jesucrist. El nostre cor de cristians s'inunda de joia en veure que Maria és assumpta al cel en cos i ànima. En moltes poblacions del nostre país se celebra aquest dia la festa major. Enguany, però, a causa de les mesures sanitàries, imprescindibles per al bé de tots, no es podrà celebrar. Malgrat això, els cristians no podem deixar d'esguardar Maria; i, tot contemplant-la, brilla per a nosaltres el consol i l'esperança. Dues realitats molt necessàries en aquests temps.

Tots hem de menester el consol, i molt especialment els qui han experimentat la mort de persones estimades durant el temps d'alarma sanitària, deguda a la pandèmia del Covid-19. Al dolor de la mort d'una persona del nostre entorn, s'hi ha sumat la impotència de poder fer res; i, encara, la de no poder estar al seu costat, ni en la malaltia, ni en la mateixa mort. Un dolor incrementat per la impossibilitat de passar el dol amb les persones properes i celebrar les exèquies cristianes. És a dir, aquest temps de pandèmia no solament ens ha robat vides, sinó també l'expressió del dol. L'Església fa seu aquest dolor amb la pregària pels difunts i portant el consol als familiars, de la manera que sigui possible en aquests moments.

Maria és consol dels afligits. Ella és mare de consolació, perquè sempre és present al costat del qui està en el dolor. El mateix que va fer al Calvari, romanent ferma al peu de la creu, a prop del seu Fill, també ho fa amb tota persona que està en el sofriment. Ella és mestra per a nosaltres a aportar consol al qui està en l'aflició. La seva sola presència al peu de la creu, sense cap paraula, sola-

ment compartint el dolor de Jesús, com ningú més ho podria fer, és model i font de consolació per a tothom.

Maria, assumpta al cel, com ensenya el Concili Vaticà II, «és figura i començament de l'Església que arribarà a la perfecció en el segle futur, també en aquest món brilla com a senyal d'esperança segura i de consol per al Poble de Déu pelegrí, fins que arribi el dia del Senyor» (LG, 68). En Maria veiem realitzada la nostra esperança: l'amor de Déu portarà a plenitud la humanitat sencera. L'horitzó de la vida és obert per a tots.

